

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

الکساندر مزیایف* (Alexandr Mezyaev)

برگردان از: ا. م. بشیری

۲۹ اگست ۲۰۱۶

دوسیه سلابادان میلوشوویچ در دیوان کیفری بین المللی لاهه ده سال بعد

پیشگفتار مترجم: انتشار مقاله بسیار قابل تأمل با برگردان مترجم آگاه و مسؤول، رضا نافع با عنوان "اسرار انتخابات آینده امریکا در تابوت‌ها پنهان می‌شود"^(۱) مرا بر آن داشت که ابتداء یک نکته به یاد مانده از اسناد منتشره در روزها و هفته‌های پس از مرگ سلابادان میلوشوویچ، رهبر اسبق یوگسلاوی سابق را یادآوری نموده و سپس، به ترجمه مقاله پیش رو اقدام کنم.

نکته مورد نظر، که از یکی دیگر از سخیف‌ترین جنایات خانواده جنایت‌پیشه کلینتن پرده برمی‌داشت، موضوع مرکزی و مشترک تقریباً همه تحلیل و بررسی‌های پس از مرگ سلابادان میلوشوویچ در زندان دادگاه فرمایشی لاهه بود: میلوشوویچ در دیوان کیفری لاهه از انتخاب وکیل امتناع نمود و خود به تنهایی و شخصاً ضمن دفاع قاطع از خود در مقابل اتهامات جعلی، دیوان به اصطلاح کیفری بین‌المللی لاهه را به محاکمه کشید و در نهایت، این دادگاه فرمایشی را به قبول درخواست خود ملزم نمود. در همین رابطه، او یک فهرست مشتمل بر اسامی ۱۶۳۱ نفر از زمامداران به اصطلاح سیاسی و همچنین جنگی رژیم‌های امپریالیستی-فاشیستی غرب را برای احضار به دادگاه و ادای شهادت به دیوان کیفری بین‌المللی لاهه ارائه داد. اسامی افرادی مانند بیل کلینتن، مادلن اولبرایت، رئیس جمهور و وزیر خارجه اسبق امپراتوری امریکا، تونی بلر، نخست وزیر سابق پادشاهی انگلستان در ردیف‌های اول فهرست او ذکر شده بود. ظاهراً دادگاه به درخواست میلوشوویچ پاسخ مثبت داد. اما، تقریباً یک هفته قبل از موعد تعیین شده برای حضور بیل کلینتن^(۲) در دادگاه، جنازه سلابادان میلوشوویچ در روز ۱۱ مارچ سال ۲۰۰۶ (۲۰ اسفند ماه [حوت] ۱۳۸۴) از زندان بی‌دادگاه لاهه بیرون آمد...

"بخوان حدیث مفصل از این مجمل" !

ا. م. بشیری

*****

۲۰ ماه اگست ۷۵ سال از سالروز تولد میلوشوویچ می‌گذرد. این شخصیت دولتی منحصر به فرد، زمامدار سه کشور بود: چهاردهمین رئیس جمهور فدراسیون سوسیالیستی یوگسلاوی (متشکل از کرواسی، صربستان، بوسنی و هرزگوین، سلونیا، مقدونیه و چرناگوریا)، اولین رئیس جمهور صربستان و سومین رئیس جمهور جمهوری متحده

یوگسلاوی (متشکل از جمهوری‌های صربستان و چرناگوریا). او در زندان دیوان کیفری بین‌المللی لاهه برای رسیدگی به حوادث یوگسلاوی در ماه مارچ سال ۲۰۰۶ درگذشت، به سخن دقیق‌تر، به قتل رسید.

قتل او برای قضات و دادستان‌های لاهه الزامی بود، زیرا، "پرونده" میلوشویچ به معنای دقیق کلمه، از هم پاشید. سلابادان میلوشویچ نه تنها توانست بی‌پایگی اتهامات اقامه شده علیه خود را، حتی جنایت خود دیوان کیفری بین‌المللی لاهه، از جمله، دست‌پخت‌های کثیف آن دایر بر تهیه اسناد جعلی و تولید شاهدان دروغین را نیز ثابت نماید. واقعیت این قتل اگر چه به رسمیت شناخته نشده، اما اثبات گردیده و در اسناد رسمی دادگاه ثبت شده است. البته، چنین اعترافی لازم هم نیست. در خون میلوشویچ وجود دارو برای خنثی‌سازی سموم مشخص شد. اما ک. پارکر، قاضی دیوان کیفری بین‌المللی لاهه مسئول بررسی مرگ میلوشویچ چنین نتیجه گرفت: "ممکن است (!! م.) این دارو را خود جناب میلوشویچ بدون موافقت مقامات زندان خورده باشد".

و اینک بعد از گذشت ده سال، قرار صادره از سوی دیوان کیفری لاهه به صورت گسترده در رسانه‌ها بازتاب یافته است. بسیاری از مفسران آن را عملاً به مثابه اعتراف رسمی به بی‌گناهی میلوشویچ تعبیر نمودند. مثلاً، یکی از نشریات تأکید کرده است که بیانیه **بالکان اندی ویلکوکسون**، بارزس امریکائی دایر بر این که دیوان کیفری بین‌المللی لاهه سلابادان میلوشویچ، رهبر سابق یوگسلاوی را در عمل از چند اتهام اساسی (در وهله نخست از اتهام به نسل‌کشی مسلمانان در صرب‌نیتسا) مبرا شناخت، موجب جنجال واقعی گردید و این تبرئه می‌تواند تمامی نظام دادگاه لاهه را نابود سازد.

حکم صادره در باره رادوان کاراجیچ، رئیس جمهور سابق جمهوری صرب بوسنی باعث چنین چرخش غیرمنتظره حوادث گردید. در این حکم، چهار تن از قضات اعلام کردند که آنها مدارک کافی دایر بر اثبات "موافقت سلابادان میلوشویچ با بیرون کردن مسلمانان و کرواسی‌های بوسنی از اراضی مورد ادعای صربها" در اختیار ندارند. در بخش دیگری قضات تأکید می‌کنند که "روابط بین میلوشویچ و متهم (ر. کاراجیچ) از سال ۱۹۹۲ رو به وخامت گذاشت، و تا سال ۱۹۹۴ درک آنها در روند عمل به طور قطعی متفاوت بود. از ماه مارچ سال ۱۹۹۲ میلوشویچ و سایر مقامات صرب در ملاقاتها با نمایندگان بین‌المللی رهبران صربهای بوسنی را به علت جنایت علیه بشریت و پاکسازی قومی مورد انتقاد قرار می‌دادند..."

در ارتباط با ارائه مکالمات تلفونی رهگیری شده به عنوان شواهد، قضات اشاره کردند، که میلوشویچ "در این باره که یک اقدام غیرقانونی بتواند اقدام غیرقانونی دیگری، از جمله، ایجاد مجمع صربهای بوسنی را توجیه نماید، ابراز تردید نمود. قضات اظهار داشتند، که میلوشویچ از کاراجیچ در خصوص مشروعیت حذف مسلمانان طرفدار حفظ یوگسلاوی از این مجمع، همچنین در باره مشروعیت ادعای ارضی همین مجمع به نصف اراضی بوسنی که یک سوم جمعیت جمهوری را نمایندگی می‌کند، سؤال کرد.

حکم صادره به پرونده کاراجیچ حاوی مدارک مبنی بر این بود که هنگام دیدارهای شخصی، میلوشویچ از اقدام صربهای بوسنی در **رد طرح صلح ونس-اوون**، که بیانگر درک منافع مشروع صربهای بوسنی بود، ولی توقف جنگ را بالاتر از همه تلقی می‌کرد، به شدت ناراضی بود".

همانطور که می‌بینید، حکم صادره علیه رادوان کاراجیچ حاوی اسنادی است که از موضع صلح‌دوستانه سلابادان میلوشویچ گواهی می‌دهند و هیچ مطابقتی با اتهامات اقامه شده علیه او ندارند. با این وجود، صحبت از تبرئه میلوشویچ (حتی از تبرئه دفاکته) موضوعیت ندارد. به دو دلیل: اول -قاضی **او-گون کوان** (O-Gon Kwon) از کره جنوبی، هم در جمع قضات دادگاه کاراجیچ و هم در مجموع قضات دادگاه میلوشویچ شرکت داشت. این دیوان قضائی به موقع خود

احکام زیادی دایر بر محکومیت مقامات سابق یوگسلاوی، من جمله، طی قرار جوابیه به تقاضای برائت در سال ۲۰۰۴، صادر کرده است. عجیب است هر گاه انتظار داشته باشیم که گوان ناگهان نظر خود را نسبت به میلوشوویچ تغییر دهد. دوم -واقعیات مورد استناد در حکم رادوان کاراجیچ تازگی ندارد. همه آنها به عنوان مدارک اثباتی در روند محاکمه میلوشوویچ به دادگاه ارائه گردیدند، اما نه تنها با هیچ گونه واکنش قضات مواجه نشدند، حتی، نادیده گرفته شدند. لازم به یادآوریست که پرونده اتهام علیه میلوشوویچ هنگامی که در روزهای پایانی دادرسی، ج. نایس، دادستان کل در جلسه دادگاه اذعان نمود که میلوشوویچ قصد ارتکاب به جرم نداشت، به جنجال ختم شد. این اعتراف رسمی، قضات را چنان در بهت و حیرت فرو برد که حنا آنها به سلامتی دادستان شک بردند. زیرا تنها مدرک نشاندهنده قصد میلوشوویچ برای ارتکاب جرم، نظریه "صربستان بزرگ" منتسب به او بود که اراضی صرب نشین کرواسی و بوسنی می بایست به آن ملحق می گردید و تمامی شواهد بر مبنای آن بنا شده بود، اما در اینجا، دادستان ناگهان اذعان کرد که "میلوشوویچ هیچ وقت حامی این نظریه نبوده است".

تمامی استنتاجات مندرج در حکم رادوان کاراجیچ در خصوص برائت سلابادان میلوشوویچ، چیزی جز یکی دیگر از ریاکاری های دیوان کیفری لاهه نیست. موارد به اصطلاح مستدل در رابطه با میلوشوویچ به هیچ وجه با هدف ارج گذاری به تلاش های او در جهت حفظ تمامیت کشور یوگسلاوی و مهار آتش جنگ ویرانگری که برای تخریب آن برافروختند، ذکر نشده است. حکم رادوان کاراجیچ فقط و فقط کاراجیچ را در بر می گیرد. ذکر همه واقعات در حکم فقط یک دلیل دارد: محکومیت رادوان کاراجیچ.

ذکر واقعیت "برائت" رئیس جمهور سلابادان میلوشوویچ از زوایه دیگری هم اهمیت دارد: آن نشان می دهد که این دیوان کیفری بدبخت یوگسلاوی سابق یک نهاد تا چه حد ورشکسته است که در فعالیتهای آن هیچ نشانه ای از حقیقت و اخلاق مشاهده نمی شود. ما یک تأییدیه دیگر هم در اختیار داریم: بی گناهی سلابادان میلوشوویچ مقتول در میان دیوارهای دیوان کیفری بین المللی لاهه برای یوگسلاوی.

-۱

<https://aayande.wordpress.com/2016/08/17/>

-۲

http://ruskline.ru/news_rl/2004/04/14/miloshevich_nameren_vyzvat_svidetelyami_ble_ra_kli_ptona_i_olbrajt/

*- الکساندر مزایف

رئیس کرسی حقوق شهروندی و حقوق بین الملل دانشگاه قازان، پروفیسور، دکتر علوم حقوقی، عضو انجمن وکلای بین المللی، عضو انجمن جهانی حقوق بین الملل، عضو علی البدل فرهنگستان مسائل ژئوپلیتیک، سردبیر مجله "حقوق بین الملل و مناسبات بین المللی، دبیر مسؤل گروه حقوقدانان روسی ناظر بر روند "دادستان علیه سلابادان میلوشوویچ" در دیوان کیفری بین المللی لاهه برای یوگسلاوی...

<http://www.fondsk.ru/news/2016/08/20/delo-slobodana-miloshevicha-v-mtbju-desjat-let-spustja-42141.html>

۷ شهریور - سنبله ۱۳۹۵